

очитѣ на дѣтето сълзи . . . Василчо си припомни за добрата си баба и въ паметѣта му се явило лицето на обичната му баба . . .

Вълкъ и прасе.

Едно стадо свинѣ лежали въ голѣмото купище край селото. Единъ изгладнѣлъ вълкъ дошълъ и съгледалъ само прасенцето, което лежало малко по-настрана отъ стадото.

— Е-е прасе, — казалъ той надъ плавата му, — ти лежишъ, защото ти е добрѣ; ала не знаешъ, че менъ свѣтътъ ми се върти отъ гладъ? Хайде пригответи се да ме нагостишъ съ твоето свинско месо! . . .

— Добрѣ, — отговорило прасето, — ти ще ме изѣдешъ, но нѣма да знаешъ, че азъ съмъ и искусенъ свирачъ; затова прѣди да започнешъ да ме ѣдешъ, хвани ме за ухото да ти посвирикъ малко „грѣзка гайда“, че тогава баремъ ме яжъ . . .

Вълкътъ се зарадвалъ, че ще ѣде свинско месо и ще слуша „грѣзка гайда“, та безъ да му мисли много-много, стиснѣлъ прасето за ухото.

Прасето исквичало колкото го гласъ държало, та събудило другитѣ свинѣ.

Свинетѣ, като видѣли, че вълкъ държи тѣхното прасенце за ухото, спустнѣли се и раскѣсали кожуха на вълка.